

Sygn. akt I CSK 44/11

POSTANOWIENIE

Dnia 18 sierpnia 2011 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Jan Górowski

w sprawie z powództwa Ryszarda M.
przeciwko M-M Spółce z o.o.
o zapłatę,
oraz z powództwa wzajemnego M-M Spółki z o.o.
przeciwko Ryszardowi M.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 18 sierpnia 2011 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda (pozwanego wzajemnego)
od wyroku Sądu Okręgowego
z dnia 26 marca 2010 r.,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i oddala
wniosek pozwanej o przyznanie kosztów postępowania
kasacyjnego.**

Uzasadnienie

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania jeżeli: w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.).

Instytucja przedsądu, jak wynika z orzecznictwa Trybunału Konstytucyjnego, jest zgodna z normami konstytucyjnymi, a także z zaleceniami Rady Europy zezwalającymi na wprowadzenie środków eliminujących dostęp do sądu najwyższego szczebla. Skarga kasacyjna służy od prawomocnego orzeczenia, ma ograniczony zasięg, a jej podstawowym celem jest ochrona interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i twórczy wkład Sądu Najwyższego w rozwój prawa.

W sprawie nie występuje żadna z przesłanek określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., choć skarżąca odwołała się do potrzeby wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości oraz oczywistej zasadności skargi.

Odwołanie się do przesłanki zawartej w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. wymaga wskazania, że określony przepis prawa, mimo że budzi wątpliwości nie doczekał się należytej wykładni, bądź niejednolita jego interpretacja wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów. W takim wypadku strona powinna przedstawić na czym polegają te rozbieżności, ze wskazaniem konkretnych orzeczeń (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz. 151).

Wykładnia art. 321 k.p.c. jest ukształtowana i jego stosowanie nie wywołuje obecnie rozbieżności w orzecznictwie sądów, a w każdym razie skarżący w skardze kasacyjnej takiej niejednolitości nie wskazał. Przewidziane w nim zwiążanie sądu żądaniem, poza wyjątkiem zawartym w art. 477¹ k.p.c., ma w procesie charakter bezwzględny i oznacza przywrócenie, należytej rangi zasadzie dyspozycyjności (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 września 2007 r., III CZP 80/07, nie publ.). Zasada, że sąd nie może wyrokować co do przedmiotu, który nie był objęty żądaniem, ani zasądzać ponad żądanie została zrealizowana przez Sąd

drugiej instancji, gdyż zaskarżone orzeczenie w pełni zostało oparte tylko na podstawie faktycznej przedstawionej przez powoda. Podstawa faktyczna powództwa indywidualizuje żądanie i wyznacza jego granice poza które Sądy *meriti* w sprawie nie wyszły, natomiast inna kwalifikacja prawna przedstawionego pod osąd roszczenia zgodnie z zasadą *da mihi factum dabo tibi ius* nie jest naruszeniem art. 321 k.p.c. (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 marca 2005 r., II CK 556/04, OSNC 2006, nr 2, poz. 38).

Zaskarżone skargą kasacyjną orzeczenie oczywiście narusza prawo, gdy jest niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami, albo zostało wydane w wyniku błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa, które jest w sposób pewny i niewątpliwy z góry widoczne dla prawnika, bez potrzeby głębszej analizy jurydycznej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2003 r., I PKN 341/2001 OSNP 2004, nr 6, poz. 100).

Skarga kasacyjna nie jest oczywiście uzasadniona, albowiem zaskarżone orzeczenie nie narusza prawa w wyżej wskazanym znaczeniu. Skarżący przeoczył, że ostatecznie powództwo główne zostało oddalone, z tego względu, że powód nie wykazał przesłanek faktycznych roszczenia z tytułu bezpodstawnego wzbogacenia (art. 6 k.c.), tj. wartości tzw. robót dodatkowych, oraz wartości zakupionych materiałów. Poza tym otrzymał od pozwanej spółki ogółem za zakupione materiały i wykonane roboty kwotę 46 950 zł.

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.). Wniosek pozwanej o przyznanie kosztów został oddalony, gdyż odpowiedź na skargę kasacyjną została złożona po terminie.